

Kardan Niçin Adam Yapılır ?

Soğuğuyla, karıyla, buzuyla gelen kış, ömrünüzden kalan günleri saymaya başlamışsanız eğer, uzun geceleriyle düşlerin ve tabii ki hatırlamanın mevsimidir. Gökyüzünden lapa lapa inen o muhteşem tanecikler evlerin çatılarına, avlularına, sokaklara bembeyaz örtülerini yayıp yapraklarından soyunmuş ağaçları büyümlü bir ışıltıyla donatırken bir kar tanesinin kanatlarına tutunup çocukluğun kış mevsimlerine gitmeyenimiz var mıdır?

Oyuncakların bu kadar çoğalmadığı, sanal bağlantıların bizi ekrana hapsedmediği, oyun arkadaşlarımızın gerçek kişiler olduğu zamanlarda küçük bir vadi kasabasında geçti benim çocukluğum. Sokaklar şimdi olduğu gibi arabalarla dolmamış, binalar da henüz bu kadar yükselmemişti. Evlerimiz en fazla iki katlıydı. “Anne oynamaya gidiyorum” der çıkardık evlerimizden. Dışarıya adım attığımızda her yer oyun alanı olurdu bizim için. Bugünkü gibi öyle maliyeti de olmazdı oyunlarımızın, oyuncaklarımızın. Saklambaç, kovalamaç, yakan top, ip atlama, biliye, seksek... ne güzel oyunlarımız vardı! Doğa bütün malzemesini sunardı oyunlarımızın.

Kış vadiyi karla kapladığında bizim oyunlarımız da değişirdi. Artık kardan yapardık oyuncaklarımızı. Küçücük bir kartopunu yuvarlayarak oluşturduğumuz kocaman bir kütleden gövdesini yapardık adamımızın. Büyükçe bir kartopundan da başını yapardık. Zeytinden değil kömürden yapardık gözlerini. Bir odun parçasından burun ve ağız. Gövdesine küçük kömür parçalarından siyah düğmeler kondurup yan tarafından bir taşa şekil verir gibi oyarak biçimlendirdiğimiz koluna süpürge sıkıştırdığımızda tamamlanırdı adamımız. O süpürge neden olmalıydı ki kolunda? Sonra onu doğaya armağan ederdik. Gelip geçenlerin tekmelerine maruz kalmamışsa eğer üzerinden güneş geçtikçe kardan adamımız erir, buharlaşır ve bir kısmı toprağa bir kısmı havaya karışırdı.

Kayak yapmak için ne bir dağa çıkmaya ne de kızak kiralamaya ihtiyacımız vardı. Vadinin yamaçları kayak pistine dönüşürdü. Babalarının tahtadan kızak yaptığı çocuklar şanslıydı. Bu durum diğer çocukların kaymaktan mahrum kalacağı anlamına gelmezdi. Herhangi bir tahta, naylon bir leğen yahut bir muşamba parçası pekâla kızak vazifesi görebilirdi. Benim kızığım eski bir muşamba parçasıydı. Üzerine oturup bir ucundan tuttuğumda artık kendimi yamacın eğimine, karların kayganlığına bırakabilirdim. Bugün yürürken bile adımlarımı dikkatle attığım Ali amcaların evinin önünden geçen o dik yokuşta kayarken nerede, nasıl fren yapardık da kendimizi çarşıya açılan sokağa atılmaktan korurduk, hiç hatırlamıyorum. Bir oyunun içindeydik ve o oyuna nerede, hangi araçlarla dahil olduğumuzun bir önemi yoktu.

Kızarmış ellerle, ıslanmış paçalarla eve döndüğümüzde azar ıstır mıydım annemden, onu da hatırlamıyorum. Sobanın başına kıvrılmış kedimizi kucaklar, onun sıcaklığıyla ısınırken, akşam, karanlığın o beyaz kar taneleri içinde soğurulduğu toz kırmızı buğulu aydınlığında kardan adamımıza bakardım.

Sahi, kardan niçin adam yapılırdı ?...